

Mennyit tud munkálni a kegyelem az életemben?

Radu Gavriluț

Elhangzott Aradon, 2021. február 14-én

<https://www.ekkleziaoradea.ro/>

„Lelki ember nem fogja föl (fogadja el) ami Isten Szelleméé, mert bolondság számára és nem tudja (nem képes) megérteni, mivelhogy szellemileg kellene megítélnie (megvizsgálnia) mindeneket. A szellemi ember azonban megítél (megvizsgál) mindent, de ő maga senki ítélete (vizsgálata) alá nem esik, mert ki ismerte meg az Úr gondolatait – de itt nem „gondolatai” van, hanem arról van szó, hogy miként érti a dolgokat; milyen a gondolkodásmódja. Tehát a „gondolat”, „értelem” nem helyes itt. – ki ismerte meg az Úr gondolkodásmódját úgy, hogy oktathatná Őt? Mi pedig Krisztus gondolkozásának (gondolkodásmódjának) birtokosai vagyunk” (1Korinthus 2,14-16 – Vida ford.).

Hol kezdődik az ember története? Ha az ember történetét a bűnbeeséstől számítjuk, akkor az ember megváltását tesszük a dolgok középpontjába. Ha pedig ezt tesszük a dolgok középpontjává, akkor úgy fogjuk hirdetni a megtérést az embereknek, mintha az Úr nyerne azzal, hogy ők megtérnek, és hogy ezzel az Úrnak tesznek szívességet – ami nem igaz. Mert ha megtérünk az Úrhoz, nem azért térünk meg, hogy Neki szívességet tegyünk. Nézzétek, mit mond itt az Ige, rögtön az 1Mózes elején. 1Móz 2,18: „Azután azt mondta az ÚR Isten: Nem jó az embernek egyedül lenni. Szerzek neki hozzá illő segítőtársat.” Ugyanez az Újszövetségben így hangzik: „nem a férfi van az asszonyért, hanem az asszony a férfiúért”. De ez az Ige, hogy az asszony teremtett a férfiú számára, csak előképe annak, hogy a gyülekezet van Krisztusért, és nem Krisztus a gyülekezetért. Ez nagyon nagy különbség.

Az évek során annyira eltorzult minden, hogy akik Krisztus evangéliumát prédikálják, olyan evangéliumot hirdetnek, amelyben minden humanizmus. Minden az ember számára van, az ember a középpont, tehát minden dolog az emberért van – ami nem igaz, mert mi vagyunk Őérte teremtve, nem Ő miérettünk. Ha elkezdjük ezt megérteni, az nagyon megváltoztatja a dolgokat. Sokan azok közül, akik megtértek az Úrhoz, és megértették, hogy Krisztus a Megváltó, és csak általa van üdvösségünk, megrekednek itt; és szinte minden gyülekezetben csak ennyit lehet hallani: az Úréi vagyunk. És sokan vannak, akik az Úréi, akiknek megvolt ez a megtapasztalásuk, hogy Isten kijelentette Magát nekik, ők pedig megismerték a megváltást. Sok ember megismerte ezt. De amiatt, hogy a dolgok nem kerültek a helyükre, az emberek összezavarodtak, és tévesen értelmezik a dolgokat.

Mi történik legelsőként annak az embernek az életében, aki megtér az Úrhoz? Mit ért meg? Amikor valaki hallja az evangéliumot, és hiszi, hogy az Úr Jézus Krisztus megfizette az árat az ő bűneiért, és meghalt helyette, legelőször is történik benne valami: szelleme, amely eddig halott volt, életre kel. Miután a szelleme életre kelt, az ő szellemébe költözik Krisztus, az Élet, és onnantól a Szent Szellem is lakozást vesz ott benne. Ez történik elsőként. Honnan tudhatjuk, hogy valakinek van új élete, hogy ez a dolog megtörtént az ő életében? Róma 8,15: „Mert nem a szolgaság szellemét kaptátok, hogy ismét féljete, hanem a fiúság Szellemét kaptátok, aki által azt kiáltjuk: Abbá, Atyám!”. Ez az első jel, amikor azt mondjuk: Abbá – tehát Isten az én Atyám. Ez az első jele annak, hogy valami történt egy ember életében.

A következő lépés, amelynek meg kell történnie, hogy megértve az Úr minden áldását, az Ő irgalmasságát, ezt mondjuk: „Uram, a Te kezedbe teszem a életemet, félreállok, és engedem, hogy Te irányítsd az életemet!” Ez nem könnyű, mert az életben mindenféle dolgok várnak ránk, és mi nem szeretnénk hagyni, hogy az Úr irányítsa az életünket. De ha valaki nem teszi meg ezt a lépést, annak nem lesz szellemi élete. Miután az Úr lettünk, természetes, hogy ezt mondjuk: „Uram, itt van az életem, tegyél vele, amit Te akarsz!” Az Úr számontartja ezt a dolgot.

De nem tudjuk ezt mechanikusan, az eszünkkel megtenni, mert itt van a legnagyobb nehézség. Akkor tudjuk ezt megtenni, amikor megláttuk az Úr irántunk való irgalmasságát. Addig nem tudjuk megtenni. Ez az Ige itt található az Újszövetségben, egy útelágazásnál, a Római levél 12. fejezetében. A 12. fejezetig láthatjuk Isten minden irgalmasságát, és azután következik ez az igevers, 12,1-2 (a helyes fordítás szerint olvasva): „Kérlek azért titeket, testvéreim, Isten irgalmára, hogy adjátok oda testeteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul. Ez a ti szellemi szolgálatotok. És ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el az elmétek megújulása által, hogy megíthessétek, mi Isten jó, kedves és tökéletes akarata.” Amikor megértjük Isten irgalmasságát, és megértjük, hogy Ő árat fizetett a mi megváltásunkért, hogy az Ő vére kiontatott, és a mi bűneink meg lettek bocsátva; hogy Ő elfogadott minket; hogy Krisztusba lettünk helyezve, és Isten Szelleme lakozik bennünk – miután ezt Isten Szelleme kijelentette nekünk, azután tesszük meg ezt a lépést. Ettől a pillanattól kezdve fog történni valami.

Bárhon jártam, és beszélgettem a testvérekkel, nagyon kevesen értették meg, hogy meg kell tennünk ezt a lépést. Nem értették ezt, mert a mi elménkben mindenféle dolgok vannak. És ebben a világegyetemben van egy törvény, amely arról szól, hogy ha nem adod át magad, nem tehet veled semmit. Egy varázsló sem tud tenni semmit, csak ha te odanyújtod a kezed. Nem tud jósolni. Ha odanyújtod a kezed, akkor jósol. Az Úrnál is így van, azt várja, hogy add át magad Neki, hogy tudjon munkálkodni az életedben. És mikor megtetted ezt a lépést, a dolgok elkezdnek megváltozni. Ez egy határozott lépés.

Ami pedig ez után következik, hogy miután a szellemünk meg lett váltva, tehát életre kelt, és Krisztus elfoglalja a mi szellemünket, a Szent Szellem pedig ott lakozik a szellemünkben, még ott van a lelkünk is. Nagyon sokan nem látják a dolgoknak ezt az oldalát. Mert a lelket az énünk lakja, és így beszélünk: „én kedvelem ezt a valamit. Az Úr nem kedveli, de én kedvelem.” Miért kedvelem? Mert az énem uralkodik a lelkem felett. Beszélgettem egy fiatallal, aki nincs megtérve az Úrhoz, és elmesélte, hogy van egy kollégája, aki fut egy olyan lány után, aki figyelembe se veszi őt. Azt mondtam neki: az énünk kíméletlen velünk szemben, nagyon megaláz bennünket. Futni egy lány után, úgy, hogy az kihasznál – ennek a helyzetnek a hátterében az énünk van. Nekem ez a dolog tetszik, és nem engedek, mindent megteszek, csak hogy megszerezsem.

Az énünk egy zsarnok, aki nem akar engedni. Nem akar helyt adni Krisztusnak. És nem fogadja el egykönnyen, hogy trónfosztott legyen, és már ne legyen abban a helyzetben, hogy irányítsa a lelkünket. Nem akarja ezt. „Szeretem ezt a bizonyos dolgot! Nem akarok lemondani róla!” Nemrég beszéltem valakivel, aki elmondta, hogy nagyon régóta nem tud megbocsátani valakinek. – Miért? – kérdeztem. – Mert megsértett – volt a válasz. De ki sértődött meg tulajdonképpen? Az éned! Még mindig pártját fogod az énednek.

Testvérek, nagy forradalom az, mikor megértjük, hogy az énünk irányítja a lelkünket: az érzelmeket, az akaratot és a gondolkozást. Nagyon meg van ott gyökerezve, és nem könnyen enged. És

emiatt van az, hogy akaratunkon kívül, mi megyünk nyugodtan az úton, és egyszer csak valami utunkat állja, például, ahogy ez a lány mondta: „Nem tudok megbocsátani”. És akkor az Úr azt mondja: „Ha valaki jönni akar én utánam, tagadja meg magát, az énjét” – de nem tudjuk megtagadni magunkat, ha nem látjuk, hogy az énünk van ott – „aztán vegye fel az ő keresztjét” – és a kereszt azt jelenti, hogy meghaljunk. Testvérek, nem kell, hogy mi gyártsunk magunknak keresztet, azok jönnek. Ahogy megyünk nyugodtan az úton, meg fogjuk látni, hogy ma, holnap bizonyos helyzetek jelentkeznek, amelyek egyszerűen keresztelik az utunkat, és nem hagynak addig tovább menni, míg meg nem tagadjuk magunkat, fel nem vesszük a keresztet, és azután követjük az Urat.

Ezek ismétlődő helyzetek az életünkben, és ha elfogadjuk ezt a bánásmódot; ha elfogadjuk, hogy minden helyzet az Úrtól van; és Ő rendezi el, amit mi úgy látunk, hogy ez a testvér vagy az az ember ilyen vagy olyan; ha elfogadjuk, hogy ilyenkor valójában az Úr az, aki munkálkodik, akkor teljesülhet az Úr vágya, hogy az énünk meg legyen feszítve. Lehetetlen, hogy ne ütközzünk bele mindenféle helyzetekbe, ugyanis ezek azért jelennek meg, mert az énünk uralkodik a lelkünk felett. Az ént meg kell fosztani a trónjától. Azt szeretem, amit az Úr szeret? Azt akarom amit Ő akar? Az Ő dolgaira gondolok? Ezt jelenti az, hogy a lélek megszabadul.

Természetesen ez nem egyszerű, nem valósul meg azonnal, hanem ez folyamat, amely egész életünkben tart. Ezt jelenti, amit itt mond a Róma 12,2-ben: „változzatok el az elmétek megújulása által, hogy megítélhessétek, mi Isten jó, kedves és tökéletes akarata.” Ez a szó: „változzatok el”, ahogy máskor is mondtam, átváltozást, átalakulást jelent. Azt szeretnénk, ha ez automatikusan történne. De nem automatikusan történik, hanem úgy, ahogy mondtam, amikor Jákób életéről beszéltem. Jákób azt mondta: „Engem sújt mindez!” (1Móz 42,36). Nem történhet magától ilyen változás az életünkben, csak ha részünk van az Úr efféle bánásmódjában.

A kereszt útja olyan út, amelyre az Úr ráhelyezett minket, hogy ezen járjunk. És miután nagyon világosan megláttuk, hogy mit jelent a golgotai kereszt, és megláttuk, hogy mit jelent, amikor az Úr Jézus azt mondta, „elvégeztetett” – befejezte a küldetését, és aki hisz, annak üdvössége van – azután tehát, hogy ezt megértettük, a továbbiakban ezen a úton kell járnunk. És segítségünk van az Úrtól, hogy tudjunk úgy járni, hogy a végén megkapjuk az Ő jóváhagyását.

Nem olyan egyszerű ez, mert meg kell látnunk, hogy mi van az Úr szívében. Miként láthatjuk meg ezt? Úgy, hogy az Úr kijelentést ad Önmagáról, mely által megláthatjuk, hogy mi van az Ő szívében. Van kijelentések az Úrtól? Ha valaki, egy ember mondja neked, hogy az Úr irgalmas, ez nem elég. De ha az Úr mutatja meg, és megnyitja a szemedet, hogy megláthasd az Úr irgalmasságát; hogy megláthasd, Ő méltó a mi teljes hódolatunkra, az egészen más.

Van egy összeállítás, amelyet lefordítottak románra, Az ébredés himnusza címmel (Revival Hymn). Valószínűleg hallottatok erről a testvérről (Paris Reidhead, aki A tíz ezüst és egy ruha¹ írója), aki írt arról a két morva testvérről, akik elhatározták, hogy elmennek egy szigetre misszionáriusként. Ott volt egy ember, akinek két-három ezer rabszolgája volt, és kijelentette, hogy arra a szigetre nem jöhet senki, hogy az evangéliumot hirdesse. Ez a két fiatal moráviai testvér pedig elhatározta, hogy eladják magukat rabszolgának. És elindultak erre az útra, ahonnan nem volt visszatérés. De mi ösztönözte őket, hogy megtegyék ezt az utat, és feladják az életüket, hogy soha többé ne térhessenek haza? Mi volt a motiváció? Testvérek, ma csak nagyon ritkán létezik ilyesmi. Mi ösztönöz arra, hogy kövessük az Urat, és megfizessük az árat? Mi ösztönözhet? Azok a fiatalok elkészültek, és nekik kellett kifizetniük

1 Magyarul olvasható: https://hitunkcelja.files.wordpress.com/2018/07/paris_reidhead-tiz_ezust_es_egy_ruha.pdf

még az útiköltséget is, hogy eljussanak arra a szigetre. Eladták magukat rabszolgának. Felszálltak a hajóra, és elindultak. Látták a sokaságot, akik elkísérték őket a hajóhoz, és elgondolkoztak magukban: Vajon nem túl sok ez? És akkor jött ez a gondolatuk, ez az Ige az Úrtól: Méltó a Bárány – hogy a megöletett Bárány elnyerje szenvedésének jutalmát. Ő érdemes ezekre az időleges szenvedésekre, amelyek nem méltók, hogy összehasonlítsuk őket az elkövetkezendő dicsőséggel.

Testvérek, meg kell értenünk, hogy ezek azok a lépések, amelyeket meg kell tennünk, és meg kell látnunk, hogy mindazokat a helyzeteket, amelyeken átmegyünk, az Úr készítette el. Ő készíti ezeket! És azt kívánja, hogy Ő uralkodjon a lelkünk felett, hogy a lelkünk az Urat fejezze ki. Eljön az idő, mikor az ítélszék előtt fogunk állni. És ott, az ítélszék előtt, ez lesz a kérdés: „Mennyi van belőled Krisztusból?” Nem az, hogy hittél-e az Úrban, megtértél-e, és aztán olyan életet éltél-e, amelyet te akartál – hanem valóban átváltoztál? Hagytad-e, hogy Isten kegyelme munkálkodjon az életedben, hogy elvégezze ezt a munkát? Ott senki nem kérdezi, hogy mit tettél, és mennyit tettél. Hanem az lesz a kérdés, hogy mit tehetett volna a kegyelem az életedben, amit te nem engedté.

Tegyük fel, valaki megkérdezi, hogy meg lehet-e menekülni? Természetesen meg lehet, csak kiáltania kell az Úrhoz, és azt mondania: „Uram, mentsd meg az életemet!” És Ő meghallgat. Meg vagyok győződve, hogy Ő meghallgatja ezt az imádságot. Mert mindenki, aki hisz, üdvözü. De miután üdvösséget nyertél, az Úr azt mondja: „Most már kövess engem. Kövess engem!” Nehéz az Urat követni? Nagyon nehéz, ha magadban bízol. De ha félreállsz, és azt mondod, „Uram, munkálkodj Te az életemben! Azt hallottam, hogy a Te kegyelmed elégséges, mutasd meg nekem is, hogy a Te kegyelmed elég!”, akkor, testvérek, én meg vagyok győződve, hogy az Úr munkálkodni fog, hogy meglássuk, a kegyelem elég.

Mikor az Úrhoz tértem, anélkül hogy valaki mondta volna, így imádkoztam: „Uram, Téged akarok követni, nem akarom, hogy emberek tanítsanak – mert ebben voltak tapasztalataim – azt akarom, hogy Te taníts. Nem érdekel, ha egyedül maradnék is, én tudni akarom, hogy Te irányítod az életemet.” Eltelt öt év, és egyedül maradtam. Soha nem panaszkodtam, hogy egyedül vagyok. Eljöttem onnan, ahova addig jártam, a barátaim mind ott maradtak. Én láttam, hogy nem mehet így tovább, és egyedül jöttem el; egyedül voltam, de soha nem éreztem magam egyedül. Soha nem bántam meg ezt, és ha újra kezdeném a keresztény életet, ha ugyanazokban a körülményekben lennék, ugyanazt tenném.

Az Úr mellettünk van. Munkálkodni akar bennünk. Kész átformálni bennünket, kész munkálkodni, és nekünk csak annyit kell mondanunk: „Uram, nyisd meg a szemeimet, hogy láthassalak, hogy Te vagy ebben a dologban!” Nem panaszkodhatom, nem mondhatok semmit, az Úr az, aki munkálkodni akar az életemben.

Testvérek, eljön az idő, mikor az fog történni, amit itt olvasunk, a 2Thesszalónika 1,9-10-ben: „Akik meg fognak lakolni örök veszedelemmel az Úr ábrázatától, és az ő hatalmának dicsőségétől, amikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az ő szenteiben”. Ő már meg van dicsőítve a mennyben; ezt látjuk a Jelenések könyvében. De azon a napon dicsőítve lesz az Ő szentjeiben. „Mikor eljő majd, hogy megdicsőíttessék az Ő szenteiben és csodáltassák mindazokban, akik hisznek (mivelhogy a mi tanúbizonyságunknak hitele volt ti nálatok) ama napon.”

Dicsőítve lesz azokban, akik hisznek. Mikor Pál ezeket a szavakat megerősíti, és mikor hasonló dolgokról beszél, mindig ezzel fejezi be: „ezért mindenkor imádkozunk értetek”. Tehát ez a dolog nem történik automatikusan. 11. vers: „mivégből imádkozunk is mindenkor ti érettetek, hogy a mi Istenünk

méltóknak tartson titeket az elhívásra, és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával.” Itt nem a mi jóság utáni vágyunkról van szó, hanem az Ő teljes jóságáról és a munkáról amely hitből ered, hogy az Úr Jézus Krisztus neve dicsőíttessék bennetek és ti is Őbenne, az Ő kegyelme mértéke szerint. Nem úgy, hogy én mondom, hogy átadtam az életemet az Úrnak, én szenvedtem az Úrért, én igyekeztem tisztán tartani magam ebben a világban, én mindent megtettem. Nem, ez nem elég. „Az Ő kegyelme mértéke szerint.” Mennyit tud munkálni a kegyelem az életemben? Akik itt vagyunk, senki nem mondhatja, hogy az én életemben folyamatosan a kegyelem munkálkodott, és én soha semmi akadályt nem állítottam. Ha visszatekintünk, akkor sok olyan helyzetet láthatunk, ahol nem a kegyelem volt, hanem mi.

„Ezért mindenkor imádkozunk értetek.” Mert ez a dolog nem automatikusan, nem könnyen valósul meg, hogy a mi Istenünk méltóknak találjon az Ő elhívására. Hogy fog Ő méltóknak találni az Ő elhívására? Csakis úgy, ha átváltozunk, és hasonlóká leszünk az Ő Fia ábrázatához. 11-12 vers: „és töltsön be titeket a jóban való teljes gyönyörűséggel, és a hitnek hathatós munkálásával. Hogy dicsőíttessék meg a mi Urunk Jézus Krisztusnak neve ti bennetek – mert a mennyben meg van dicsőítve – és ti is Ő benne, a mi Istenünknek és az Úr Jézus Krisztusnak kegyelme szerint.” Ámen.